

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 41. S. Malachiae obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

hæc in gratiam Stephani dissimulabantur, & Rainardus, qui eum tenero affectu prosequeretur, edixit, hujusmodi diversitatem paulatim esse abolendam. Ergo Stephanus lætissimus Obasinum revertitur, itineris socios habens illos Cistercienses, quos ei Abbas Disciplinæ Regularis Magistros dederat, videlicet Monachos duos Presbyteros & duos fratres laicos. Hi, Dalonensibus multum dissimiles, leniter, familiariter, & magna prudentia Obasinenfes instruxerunt, at illam mutationem & relaxationem concedi maxime doluit Stephanus, qua ægrotis secundum Regulam carnes apponere jussus est. Post hanc cum Cisterciensibus conjunctionem Monasterii Obasinenfis fama & discipulorum multitudo crevit, unde plures aliæ Congregationes ortum traxerunt. Stephanus vero exinde annos circiter undecim usque ad annum millesimum centesimum quinquagesimum nonum in vivis agens, ad æterna translatus est octava Martii, postea catalogo sanctorum Virorum Ordinis sui insertus.

Sæcul. XII.
A. C. 1148.

p. 177.

§. XLI.

S. Malachiae Obitus.

Sanctus Malachias Hiberniæ Archiepiscopus jam diu Pallium accipere cupiebat, ut Sedis suæ decori honori-

K 4

que

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

vit. per
S. Bern.
c. 31.

que consuleret, nihilque ad magnificos
Ecclesiæ Ritus pertinens omitteret. Il-
lud ipsi missurum se Innocentius Papa
promiserat, multumque affligebatur Ma-
lachias, quod neglexisset, Innocentio
in vivis agente, Nuncios dirigere, qui
id sibi afferrent. Cum itaque com-
perisset, Eugenium Papam Hiberniæ
jam existere propiorem & in Francia de-
gere, occasione oblata uti statuit, nul-
lus dubitans, quin Pontificem haberet
sibi faventem, carissimæ ejus familiæ
Claravallensis filio. Ergo convocata
Synodo, causis variis, quæ offereban-
tur, tridui spatio compositis, die quarta
consilium de petendo Pallio aperit, quod
omnibus probabatur, ea conditione, ne
ipse Archiepiscopus iter aggredieretur,
sed quemquam suorum mitteret ad Pa-
pam. Verumtamen cum intelligerent,
Malachiam animo constituisse, ut ipse
iret, nec adeo longam in Franciam esse
profectionem, ultra Archiepiscopo re-
pugnare ausi non sunt.

Itaque Malachias viæ se commisit, &
ubi in Angliam pervenit, aliquamdiu
iter suum prosequi prohibitus est, quod
Rex Stephanus inimico esset in Eugenium
Papam animo, quem sibi adversum cre-
debat. Cum vero nuncii S. Bernardo
indicarunt, Archiepiscopum monasterii
Claravallensis liminibus proximum esse,
sup
+ 11
incre-

incredibili gaudio exsiliens, se ipso for-
 tior, ad portam intrantis amplexum
 procurrit. At Papa prius inde recesserat,
 jamque vel Romæ vel non procul ab illa
 civitate erat. Quare Archiepiscopus in
 illa Sancta Clarævallensium familia com-
 morari compellitur, dum itineris co-
 mites in Anglia detentos expectat, &
 omnia ad profectioem Romanam com-
 parat. Ecce vero, quarta vel quinta
 post adventum suum die, cum Missam
 Conventualem in Festo S. Lucæ cele-
 brasset, febris correptus lecto affigitur.
 Cuncti in Congregatione solatium, ob-
 sequia, auxilia, ut poterant, certatim
 conferebant, quibus ille, *frustra estis,*
 inquebat, *in vestri tamen gratiam non*
nihil auxilii admittam. Noverat enim
 se brevi moriturum, affirmabatque, se
 eodem anno & illa die, qua jam diu ex-
 optabat, animam redditurum esse, vide-
 licet in die animarum, quia magnam fi-
 duciam ponebat in auxilio, quod mor-
 tui a vivis illa die accipiunt. Diu et-
 iam ante dixerat, si in itinere sibi mo-
 riendum esset, cupere se Claravalle vita-

defungi. Petiit oleo sacro ungi; cumque tota
 Congregatio ad hunc ritum peragendum
 necessaria proferret, noluit segniter de-
 cumbens expectare venientes, sed ex su-
 periore cubiculo descendit, & accepta

.LIX 2

K 5

extrema

Sæcul. XII.
 A. C. 1148.

1148 2 ab
 1148

non 14 do 7
 ad plurat
 1148
 1148
 1148

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

extrema Unctione atque Viatico, per eosdem gradus ascendit. Facies ejus non erat mutata, nec credere poterant, instare mortis diem. Sed omnibus alia successit sententia, pridie Festi omnium Sanctorum sub noctem, ubi omnibus constitit ad extrema esse deductum, totaque Congregatio ad eum collecta est. Ipse postquam cunctis manuum impositione benedixisset, & singulos Deo commendasset, tandem eadem nocte post secundam diem Novembris anno millesimo centesimo quadragésimo octavo, cum inter vivos ambulasset annos quinquaginta quatuor, expiravit. S. Bernardus ipsa die orationem funebrem pronuncia- vit, & paulo post defuncti vitam scripsit, a Congano Abbate, totaque Cisterciensium Congregatione, cui in Hibernia præerat, rogatus. Eo autem consilio vitam S. Malachiae literis mandavit S. Bernardus, ut eximia virtutis exemplum illa ætate, in qua tam rari, præsertim inter Episcopos, Viri Sancti reperiabantur, hominum memoriæ imprimeretur. Successor S. Malachiae in Episcopatu Dumien- si fuit Christianus, ejus Archidiaconus, Abbas Millefontanus, qui primus omnium Regulam Cisterciensium in Angliam invexerat.

*de S. Mal.
serm. 1.*

*Rob. de monte vulg. an.
1148.
Sup. lib.
LXVIII.*